

142. Møde.

Onsdag den 21. Maj Kl. 15.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916. (Suppleanter for Dommere og Doms mænd; Udskrifter; Retternes Virkekreds og Forsvarere i Straffesager m. v.).

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4679; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 2177).

Anden Næstformand (Westermann): Denne Sag kan kun med Tingets Samtykke behandles i dette Møde, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Sagen sættes til Forhandling.

Fr. Dalgaard: Den ene Del af Bestemmelserne i det foreliggende Lovforslag er af almen Art og hænger sammen med Ønsker, man tidligere inden for Domsmyndighederne har haft angaaende Sagernes Behandling. Det gælder saaledes Bestemmelserne om, at der kan tiltræde Suppleanter i Stedet for Dommere og Doms mænd, en Bestemmelse, som jeg finder meget hensigtsmæssig. Der staar i Bemærkningerne, at Retsplejeudvalget er gaaet imod Bestemmelsen om, at der kan sættes Suppleanter ind for en juridisk Dommer, men paa den anden Side ikke har noget imod, at Suppleanter for Doms mænd kan tiltræde. Jeg forstaar ikke denne Forskel her. Doms mænd og juridiske Dommere er jo ganske ligestillede, og indfører man en fornuftig Bestemmelse for Doms mændene, synes jeg, det samme maa være Tilfældet for de juridiske Dommere.

Denne Del af Bestemmelserne i Lovforslaget, som altsaa skal være varige, betragter jeg som en Forbedring af Retsplejesystemet, og jeg kan fuldt anbefale de foreslaaede Ændringer.

Den anden Del af Lovforslaget vedrører den særlige Situation, Verden og vort

Land befinder sig i, og ihvorvel man kan sige, at det er med Beklagelse, man ser indført Bestemmelser af midlertidig Art, der gaar ud paa, at man i visse Tilfælde kan udelukke den Nævningebehandling og Domsmandsbehandling, som vi ellers mener er en nødvendig Forudsætning for vort Retssystem, maa jeg erkende, at Forholdene kan ligge saadan, at man af Hensyn til Landet, af Hensyn til Sikkerheden, af Hensyn til hele vort Forhold indadtil og udadtil kan komme i den Situation, at saadanne offentlige Retsforhandlinger — ja, ogsaa Retsforhandlinger, som ikke er offentlige, hvor Dørene er lukkede, men hvor der altsaa dog er en større Kreds, der kender saadanne meget delikate Sager — kan være uheldige. Paa samme Maade, som det var Tilfældet ved Lovgivningen af Januar i Aar, ifølge hvilken man henlægger visse Sager i Underretten til særlig hurtig og egenartet Behandling, erkender jeg her, at man kan komme ud for Forhold, som byder, at en lignende Behandling maa finde Sted af saadanne Sager, som der her er Tale om. Det er, som sagt, beklageligt, at man lever i en Verden, der nødvendiggør en Ændring som den her foreslaaede, men jeg understreger, ligesom ogsaa den højtærede Justitsminister gjorde det, at det drejer sig om Bestemmelser, som kun tænkes at skulle være i en vis begrænset Tid, idet de jo skal til Revision i Løbet af et Par Aars Tid.

Saaledes som hele Lovforslaget er formet, kan jeg paa mit Partis Vegne tilsige en hurtig og velvillig Behandling af Lovforslaget.

Vagn Bro: Jeg kan ogsaa paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag og kan henholde mig til de Bemærkninger, som den højtærede Minister fremsatte ved Forelæggelsen. Reglerne om Suppleanter for Dommere og Doms mænd er særdeles hensigtsmæssige Regler, som Rigsdagen formentlig ikke kan have noget at indvende imod, og den Maade, hvorpaa de er udformet, er formentlig ogsaa i Orden.

Bestemmelserne i Ændringen til § 32 om et vist skærpet Rettergangspoliti, baade i civile Sager og Straffesager, kan jeg kun anse for overordentlig gavnlige; de Personer, der her er Tale om, burde i Virkeligheden aldrig have Lov til at være til Stede under Retsforhandlinger, hvor Staten plejer Retten.

Ændringerne til § 41 er efter min Mening rigtige. Jeg kan kun anerkende, at